

Josef Řemínek

Josef Řemínek se narodil 2. 11. 1956 ve Slaném. Od převozu z porodnice až do současnosti bydlí v Brandýsku u Kladna.

Základní devítiletou školu vystudoval v Brandýsku. Jeho třídními učitelkami byly postupně Milada Králová, Helena Matičková, Jaroslava Pešoutová, Edita Vrzáčková (později Bílková) a Helena Zdrůbková. Avšak tehdy se paní učitelky neoslovovaly paní učitelko nýbrž soudružko učitelko.

Po vystudování základní školy v Brandýsku absolvoval Střední průmyslovou školu hutní v Kladně. Po maturitě nastoupil krátce do hutí Poldi, ale už od 1. 10. 1976 narukoval na povinnou základní vojenskou službu. Tehdy trvala dva roky. Prvních 10 měsíců byl na Slovensku na Škole důstojníků v záloze v Brezně nad Hronom. Dalších 14 měsíců u bojového útvaru ve Stříbře. Vojnu zakončil v hodnosti podporučíka jako velitel čtyř protitankových řízených střel.

Po ukončení vojny nastoupil v říjnu 1978 do válcoven Koněv do čtyřsměnného provozu jako připravář vsázky. Ale válcovny, které poháněla pára ze sousední kotelny, již dosluhovaly a k 1. 12. 1981 byla většina zaměstnanců, včetně Josefa, přesunuta na moderní Sochorovou válcovnu na Dřín.

V pátek 13. 6. 1981 si vzal za manželku Zdeňku Harantovou, narozenou 25. 5. 1961 ve Slaném. Narodili se jim narodil synové Tomáš a Aleš. Bydleli v jednom domě s jeho rodiči, jeho bratr Karel s manželkou Jiřinou se odstěhoval o dvě ulice dál.

Po sedmi letech ve čtyřsměnném provozu nastoupil na stálou ranní na moderní středojevnou válcovnu, poté na Oblast válcoven Dřín a poté zpět na Sochorovou válcovnu. Bohužel v letech 1996 a 1997 Poldovka postupně krachovala. Kladno od vysoké nezaměstnanosti zachránila blízká přítomnost Prahy. Téměř celý rok 1997 pracoval Josef v počítačové firmě Comsys v Praze jako referent pro skladování a logistiku. V roce 1998 pracoval ve Pharmsosu v Brandýsku jako dispečer dopravy. Naštěstí v tu dobu koupily Sochorovou válcovnu Třinecké Železárny, obnovily její provoz a k 1. září 1998 se do ní Josef vrátil na post plánovače přípravy výroby, kde pracoval až do důchodu.

Jeho manželka byla vážně nemocná. V roce 1996 podstoupila první operaci nádoru na mozku, v roce 2004 druhou, třetí operace již nebyla možná a 23. dubna 2008 zemřela.

Ze stresu, který v tu dobu zažíval, mu byl před Vánoci 2010 nalezen zhoubný nádor v tlustém střevě. V lednu 2011 byl na operaci, potom následovala léčba chemoterapií a v listopadu mu byla ještě operována pooperační kýla. Během chemoterapie mu zničehonic zemřel bratr. Zemřeli mu tedy dva nejbližší lidé, o které se měl celý život opírat. Jeho manželce bylo v době úmrtí 47 let a bratrovi 49 let.

Dne 1. ledna 2012 se uzdraven opět vrátil do pracovního procesu. Konečně začaly lepší roky! V roce 2013 se mu narodila první vnučka, v současné době má vnoučat pět. K 2. 2. 2020 odešel do starobního důchodu. Má velkou zahradu, pět vnoučat, spoustu koníčků, a tak se v důchodu nenudí.

K jeho koníčkům patří horská turistika a práce na zahradě. S jeho kamarády Jaroslavem Volákem a Zdeňkem Grubnerem tvoří kapelu Veselý klub důchodců, hrají trampské, country a folkové písničky. Jeho největší chloubou je dle jeho slov napsání a vydání knihy Chlapci nepláčou, kterou vydalo nakladatelství Přemysl II. v roce 2000. Tato kniha ho nepřímo zavedla k psaní brandýské kroniky, kdy ho k jejímu vedení obec v roce 2003 oslovila.

Je autorem celkem tří knih: Chlapci nepláčou (2000), Záporna z Kladna (2009) a Deník fotbalového snílka (2018). Píše obecní kroniku, doma si založil soukromé muzeum. Jeho koníčkem je také výše zmíněná turistika – v roce 2008 začal obcházet celé Čechy, již nachodil přes 2 000 km a chybí mu cca 30 km, aby měl celé Čechy prošlé kolem dokola. Šestkrát do roka pořádá hudebně-zábavné večery na Kladně v Ateliéru. A dalším koníčkem jsou vnoučata, již po dva roky pro ně u sebe na zahradě pořádá letní tábor.